

Дорога редакція!

Прочитавши статтю "33-й! голод", рішила і я написати вам те, що запам'яталось в раннім дитинстві. Не так давно прийшлося побачити по телевізору "процес" як захищав Шеховцев сталінські пор'ядки. Наплакалась і теж написала на захист Адамовича О. М. Нехай той Шеховцев поїде на Кіровоградщину, він там працював, та поїде в село Сухий Ташлик, там подивиться кладовище без хрестів і пам'ятників, скільки там горбів порослих травою, от вони й звинувачують Сталіна, його холуїв в тім числі і його захисників, як Шеховцов.

Пам'ятаю страшно, що коїлося в нашому селі. Село велике, гарне, було два ставки, а люди мерли, як мухи восени. Пам'ятаю пожежі палахкотіли майже кожную ніч, ходили по селі активісти, шукали хліб, перевертали все в хатах, в дворах і забирали все під мітлу. Пам'ятаю, як судили трьох "злочинців" в тім числі і нашу маму. А "злочин" їхній був такий.

В березні місяці дві жінки і один чоловік пішли вночі по торішній, немолочений, гнилий горох. От їх і зловили активісти і був в селі показовий суд. Пам'ятаю, як мама нас забрала чотирьох малих дітей, старшому було 10 років, і як вона плакала і нас повчала, щоб ми плакали, бо її заберуть в тюрму, а ми залишимося самі, бо батько, вже на той час, помер. Маму помилювали, бо мабуть не хотіли зайвого клопоту з нами. Десь вона їздила в район, десь платила якусь касацію, а тих двох засудили по 5 років. Ті померли десь в тюрмі, а мама вмерла вдома з голоду. Тільки й те, що ми бачили, як вона вмерала і як вона ще плакала, а ми її питали: "чи будеш, ти мамо, вмерати." Видно і тут вона боялася нас налякати, бо це було вночі. Сльози покотились і вона головою похитала "ні", бо вже не в силах була сказати.

Після того розбрелися; аж на Запоріжжі прийшлося бути мені в дитячому будинку. Хіба то був будинок? Якийсь загін, холоднеча, якась казарма і казармений пайок. Пам'ятаю і гасло як не повернеш було голову, а воно падає в вічі: "Спасибо товарищу Сталину за счастливое детство." Так і пройшло моє дитинство під цим гаслом і молодість теж.

Пам'ятаю ще, як вранці заходили якісь люди і питали чи є мертві. Їздила підвода і забирали. Скидали так, як дрова кого в рядні, а кого й так і закопували на сільському кладовищі. Не кожного окремо, а поки буде повна яма. Не знаю скільки їх заховали? Скільки померло? Бо тоді ще до мене це не доходило, а тільки мабуть не минуло ні одної хати.

Отак я запам'ятала своє село. Все було в бур'яні людей не видно, пухлі люди, страшні як де зустрінеться. Ще пам'ятаю, як говорили, що наш недалекий сусіда з'їв свою дитину, а ми ще з нею гралися, її звали Франя, а батька Антон, це теж пам'ятаю. Є ще в

мене в нашому селі менша сестра, а я боялась туди і їхати, бо все те страшне бачилося мені все життя.

А в цім році поїхала, бо тягне на останньому фініші своя рідна мала Батьківщина. Не можу змиритися з тим, що отака земля, отака краса, а не пустеля, а скільки заморили голодом людей! Пішла на кладовище, плакала та звала свого батька, свою маму, де вони, де їхній горбочок? А були ще тоді вони молодими, трохи більше за 40 років. А скільки лишилося сиріт! Скільки горя, сліз! А боялися навіть ми своїм дітям сказати про те лихо. Спасибі Вам, що Ви робите добре діло, спасибі за пам'ять наших батьків і за нашу долю.

P.S. Пробачте за помилки, бо я кінчила всього 7 кл. (відмучилась їх). Та й по-українському не все зі школи запам'яталося. Уже лишилася пародія на українську мову, а жаль! Оце написала Вам те, що запам'яталося саме ясніше. У війну загинули брат і сестра, а ми ще лишились(лишись) на горі, бо вмер у мене ще молодим син. Те село, про яке я Вам пишу знаходиться:

Кіровоградська (раніше Одеська) обл.

Ольшанський р-н.

с.Сухий Ташлик.

Сучасна моя адреса:

332560 Запорізька обл.,

Веселівський р-н,

сmt. Веселе,

вул. Свердлова, 45.

Сіваченко Ксенія Ан.

Слава Богу. що не знають цього мої діти. Тепер ми почуваємо себе людьми, не ходить за плечима страх, голод. І ще раз велике Вам спасибі всім. Що не так, пробачте. Щастя вам в житті.

Ще вдячна керівникам Сухого Ташлика, що не перевернули вони тих кісток, а обнесли парканом, хоч крім горбів порослих травою та кущів нема нічого. Бо ще дурнів хватає, перевертають цю землю, де треба й не треба. Ще пам'ятаю там гарну церкву, які там росли липи великі. А потім, як знімали дзвони, щось палили, а люди хрестилися і плакали. Як співали "долой, долой монахов, равинов и попов, на небо ми залезем разгоном всех Богов." Богів не розігнали, а вигнали з душ наших все людяне, добре, милосердне.

Оце такий мій "архів." А як все написати моє життя, то це вийде ціла книжка. Бо склалося так, що не було щастя змалку - нема його й до останку. Досвідання. Допобачення.